

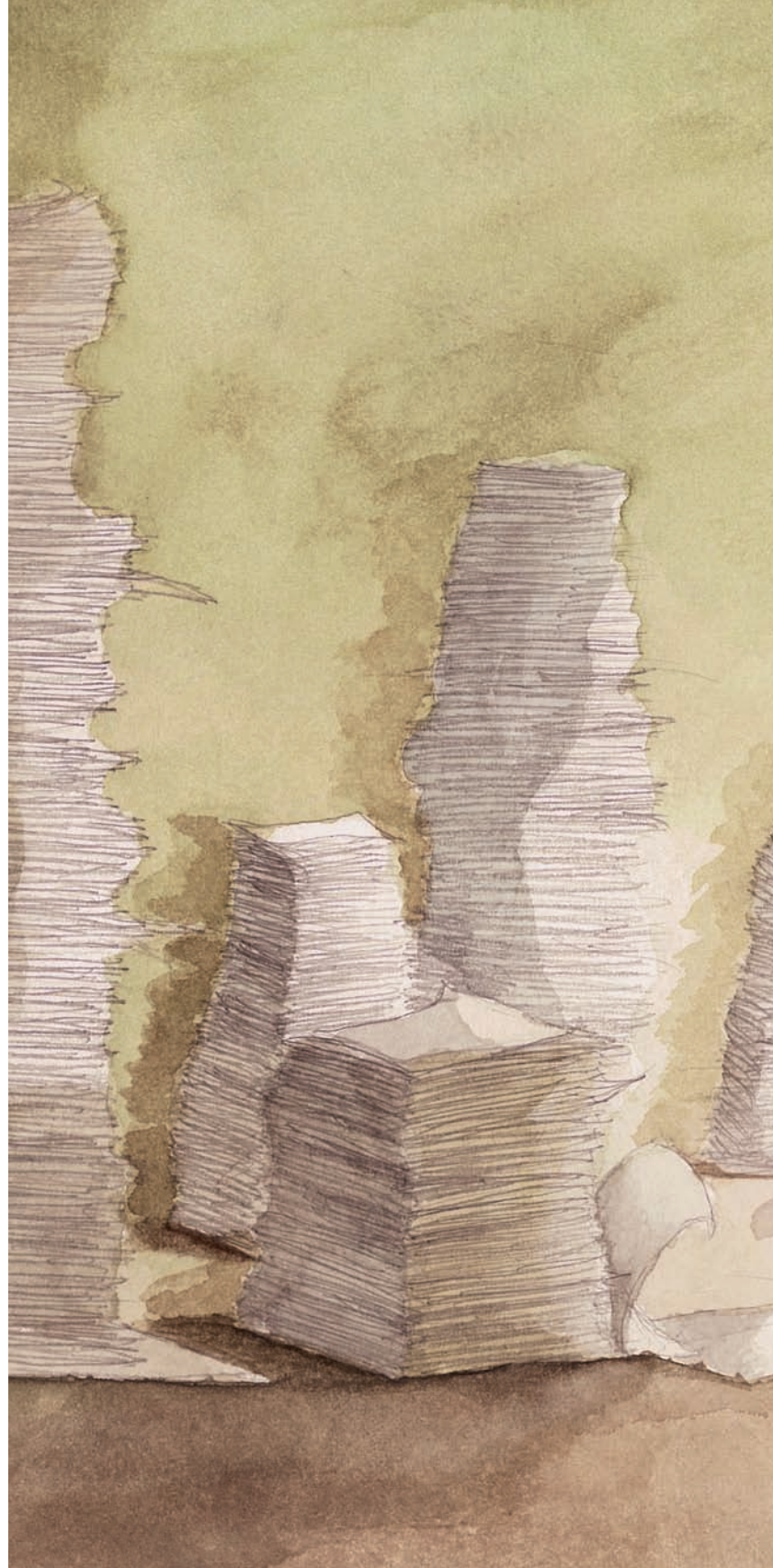
Κάθε λέξη, λένε οι ποιητές, έχει τη δική της ζωή.

Μια ζωή μοναδική, μυστική και παράξενη.

Την πιο παράξενη όμως η λέξη *Γιατί* την έχει, επειδή σ' αυτήν κρύβεται όλο το παράπονο των ανθρώπων.

Μια φορά κι έναν καιρό λοιπόν, στον μεγάλο εκδοτικό οίκο, εκεί που δεκάδες ειδικοί έφτιαχναν ένα λεξικό, έγινε κάτι παράξενο. Από τις πρώτες λέξεις που είχαν γραφτεί ήταν αυτές που χρησιμοποιούμε καθημερινά. Ανάμεσά τους και το *Γιατί*.

Ο εκδότης όμως είχε βάλει στόχο το λεξικό του να έχει όλες τις σπάνιες λέξεις και γι' αυτό οι λεξικογράφοι δούλευαν – δούλευαν – δούλευαν, χρόνια ατέλειωτα. Χρόνια που το *Γιατί* έμενε εκεί, στο γραφείο μιας λεξικογράφου, κάτω από στοίβες χαρτιών, με άλλες λέξεις, να περιμένει παραπονεμένο και ξεχασμένο. Όσπου...

...ένα αυγουστιάτικο βράδυ με πανσέληνο, καθώς η λεξικογράφος τακτοποιούσε τα χαρτιά της για να φύγει με καλοκαιρινή άδεια, έφερε το *Γιατί* μετά από χρόνια, για μια μόνο στιγμή, πάνω πάνω, πρώτο στη στοίβα!

Αν και το χαρτί του είχε κιτρινίσει, εκείνο, ζωηρό και παιχνιδιάρικο, δεν προβληματίστηκε ούτε λεπτό αν αυτό που θα έκανε ήταν σωστό. Δεν υπολόγισε ούτε τους συγγενείς του, τους συνδέσμους και τα άλλα μόρια, ούτε τους φίλους του, τα επιρρήματα.

Είδε το ανοιχτό παράθυρο κι αφέθηκε στον αέρα να το οδηγήσει να δραπετεύσει προς την ελευθερία.

Κι όπως αιωρούνταν ώρες στον αέρα, ξημέρωσε. Η πόλη τού φαινόταν έρημη αλλιώς τόσο όμορφη! Το *Γιατί* την παρατηρούσε εντυπωσιασμένο. Πιο πολύ το παραξένεψε ένα κτίριο με κάγκελα στα παράθυρα και συρματοπλέγματα στον φράκτη, που όμως στην αυλή του έπαιζαν παιδιά. Σε μια άκρη πολλοί μεγάλοι κάθονταν λυπημένοι, ενώ μέσα στο κτίριο μοίραζαν φαγητό. Κατέβηκε χαμηλά κι ένα παιδί το κοίταξε με τα μεγάλα μάτια του. Άπλωσε το χέρι και το έπιασε, το κράτησε στην αγκαλιά του και είπε:

«Γιατί; ... Γιατί ο κόσμος να είναι άδικος; Γιατί να υπάρχει φτώχεια και πείνα;».

Κι ύστερα άρχισε να ζωγραφίζει στις άκρες του χαρτιού κρόσσια, ενώ συνέχισε να του λέει: «Γιατί όλοι στη Γη δεν είναι ίσοι; Γιατί μας χωρίζουν σε φτωχούς και πλούσιους; Εσύ τώρα γίνε μαγικό χαλί, σαν αυτό του παραμυθιού, και πέταξε ψηλά στον ουρανό. Πρέπει να μεταφέρεις το μήνυμά μου παντού. Αν μπορείς να βρεις και στον μπαμπά μου μια δουλειά για να πάψουμε να μένουμε εδώ...».

Το *Γιατί* μαγικό χαλί πέταξε πάνω από πόλεις και χωριά. Πέρασε βουνά και θάλασσες, και πάλι βουνά και πάλι θάλασσες, πέρασε τη μεγάλη έρημο και μετά είδε τεράστιες εκτάσεις που δεν τις καλλιεργούσε κανείς, γιατί ήταν καμένες και κατεστραμμένες απ' τον πόλεμο. Στο μεγάλο χωριό με τις καλύβες παρατήρησε παιδιά να παίζουν.

Τα πλησίασε, κι αυτά, μόλις το είδαν, άρχιζαν να φωνάζουν από χαρά. Ένα κορίτσι πήδηξε πιο ψηλά από όλα, άπλωσε το χέρι και έπιασε το *Γιατί*.

Το κοίταξε όλο απορία, το κράτησε σφιχτά στην αγκαλιά του και είπε:

«Γιατί να πολεμάμε μεταξύ μας για λίγο φαγητό, αφού τα αγαθά του κόσμου φτάνουν για όλους;».

Έκρυψε το χαρτί στην τσέπη του και πήγε κρυφά στον ποταμό, αν και η μαμά του είχε πει να μην πάει ποτέ εκεί, γιατί παραφυλάνε οι εχθροί. Δίπλωσε το χαρτί και το έκανε караβάκι. Δε φοβήθηκε τους πυροβολισμούς που ακούστηκαν όταν το άφηνε να το παρασύρει το ρεύμα του ποταμού ψιθυρίζοντας:

«Πήγαινε να φέρεις την ειρήνη. Αν μπορείς, φέρε πίσω τον αδελφό μου, ο οποίος λείπει στον πόλεμο τόσο καιρό».

